

Chương 19

Tuyệt Học Khó Dấu

N

guyên là sau khi Tăng Nguyệt Hà nghe được ả nha hoàn báo cáo Vương Đức và Huyền Y Tiên Nương đã tự ý rời khỏi Phương phủ lập tức vội vã trở lại khách phòng. Lúc ấy bọn bảy người Phong Lâm Song Tiên vẫn còn nguyên vị, sau khi hỏi nàng biết được Vương Đức đã cố tình kéo Huyền Y Tiên Nương rời khỏi khách phòng và cũng không biết lão ta đã dùng cách gì để rời cả lão ta và Huyền Y Tiên Nương cùng nhau ra khỏi Phương phủ đi mất.

Lúc ấy Tăng Nguyệt Hà nhận định Huyền Y Tiên Nương là sinh tử đồ đảng của mình mà xảy ra chuyện này hiển nhiên không phải là chuyện tầm thường, huống gì chính nàng đã tin tưởng Huyền Y Tiên Nương nên đã giao phó cho bà ta giám sát mọi chuyện ở đây!

Bèn ra cấp lệnh dò xét xem bọn họ đã đi về phương hướng nào rồi tự mình mang theo Hiểu Trúc và Vô Trường Hạng Dục Lạc Thiết Ngưu truy đuổi theo.

Như vậy cũng đủ thấy nếu bọn hai người Vương Đức không có chuyện bất đồng và ở lại ẩn náu trong khu rừng rậm đó thì bọn ba người Tăng Nguyệt Hà đã đi hớ qua! Đáng tiếc! Vương Đức đã không chịu nhin Huyền Y Tiên Nương, cấp cấp mang Huyền Y Tiên Nương đi nên đã bị Tăng Nguyệt Hà phát hiện và đuổi theo kịp!

Đúng là “Bất nhẫn sự thất”! (Không nhẫn nại thì không thành công).

Lúc bấy giờ Vương Đức bị Huyền Y Tiên Nương ghì người lại lão ta bất giác thoái lùi một bước trong đầu lóe lên một ý nghĩ nham hiểm bèn vận kinh vào bàn tay đang nắm lấy cổ tay của Huyền Y Tiên Nương nắm ngón tay như chiếc kim sắc cấp chặt cứng rồi thỉnh thoảng vặn ngược một cái kéo cả người Huyền Y Tiên Nương ra trước mặt làm lá chắn che đỡ bản thân!

Tăng Nguyệt Hà thấy hiện trạng mặt bỗng nhiên nở một nụ cười, bình thản nói:

- Người tốt nhất bỏ Huyền Y Tiên Nương đi để khi động thủ không lấn cấn tay chân!

Vừa nghe xong lời này Vương Đức hết sức ngỡ ngàng tới Cẩm Tâm Hồng Nguyệt Tăng Nguyệt Hà không để tâm đến đồng đảng sinh tử của mình là Huyền Y Tiên Nương! Ánh mắt lảo liên, trong lòng nghĩ cách ứng phó.

Phương Hiểu Trúc ánh mắt bàng quan xem xét tình hình nhìn thấy ra Tăng Nguyệt Hà quả nhiên trong ba năm qua đã gây dựng thanh thế uy lực của mình quả không thể nhỏ! Bằng không thì làm sao con người như Xú Ngô Dụng Vương Đức lại biểu hiện thần thái khiếp địch như vậy?

Lại càng đáng ngạc nhiên hơn là chính lúc ấy Vương Đức đã buông cổ tay Huyền Y Tiên Nương ra. Đồng thời đẩy nhẹ người Tiên Nương về một bên.

Huyền Y Tiên Nương gượng người đứng nhanh dậy, mặt đầy nộ khí quát:

- Ác tặc, ta phải cho ngươi biết tay!

Nói rồi nhanh như chớp tung một đạo chỉ kinh ra nhằm huyết Huyền Cơ của Vương Đức điểm tới.

Đột nhiên bên tai bà ta nghe Tăng Nguyệt Hà “Hử...” một tiếng lạnh lùng.

Chỉ vừa nghe một tiếng hử của Tăng Nguyệt Hà, không biết trong tiếng hử đó hàm chứa ý gì. Chỉ biết bà ta bất giác rút tay lại, đảo người thoái lùi ra ngoài một trượng, mặt biến sắc thất thanh gọi lên:

- Phu nhân!...

Tăng Nguyệt Hà mặt lạnh lùng nói:

- Bây giờ không phải là chuyện của ngươi, xin hãy mau trở về đi!

Huyền Y Tiên Nương nguyên lúc này muốn lập công chuộc tội không ngờ nghe nói như vậy thần sắc thiếu não đứng yên lặng một lát, bỗng nhiên chợt nghĩ ra bèn nói:

- Vương lão tặc trong mình tàng giữ võ học mật kíp, phu nhân chớ bỏ qua hần ta!

Nói xong, cử những bước chân nặng nề quay trở lại.

Khi nhìn thấy Huyền Y Tiên Nương nói ra những lời như vậy và nhìn dáng đi thất thểu hơi chao lòng, nhưng vẫn tỏ ra lạnh nhạt, rồi đưa mắt nhìn Hiểu Trúc nói:

- Trúc đệ tùy ngươi xử lý!

Phương Hiểu Trúc lúc đến đây trong đầu đã có chủ ý như khi nói chuyện với Tăng Nguyệt Hà tại gia trung nên lúc này nghe hỏi không cần lưỡng lự tránh Nguyệt Hà nghi tâm, bèn chỉ vào Vương Đức nói:

- Không ngờ chúng ta lại tái ngộ ở đây, nợ này người định tính sao?

Wương Đức cố trấn tĩnh trong lòng nói:

- Bốn nhân chẳng lẽ lại sợ các người lấy số nhiều mà thắng ta sao!

Phương Hiểu Trúc cười “Ha ha...” nói:

- Tiểu gia chỉ bằng vào gia truyền võ học há một mình cũng không địch nổi lão hay sao? Cần gì phải cậy thế nhiều người!

Nói xong, chấp hai tay lại hướng về Vương Đức nói:

- Mời!

Thần sắc vừa có vẻ nộ khí vừa uy mãnh khí khái phi phàm.

Wương Đức lần này gặp lại Hiểu Trúc nhớ lại câu nói của chàng ta ba năm trước đây hiển nhiên biết chàng ta lần này công lực võ học đã đầy đủ hơn nữa với cặp mắt nhiều năm lưu lạc giang hồ lão cũng nhận ra Hiểu Trúc trên mình tàng chứa dị năng, bởi vậy trong lòng lão đã ngầm nghĩ cách đào tẩu là thượng sách!

Nhưng ngược lại chính trong hoàn cảnh này đào tẩu không phải là chuyện đơn giản thật là tiến thoái lưỡng nan. Lão đột nhiên tiến lên một bước lớn, vận kinh vào hai tay trong thoáng chốc hai tay từ từ đen xạm lại, ánh mắt không rời Hiểu Trúc.

Bỗng nhiên lúc ấy Nguyệt Hà chen vào nói:

- Hãy khoan!

Wương Đức lạnh giọng nói:

- Sợ à?

Tăng Nguyệt Hà không để ý đến lời lão nói:

- Đoạn Hồn Chưởng há địch nổi Kinh Thiên Chưởng! Ta bảo người chậm tay là có ý tốt.

Ngũ phong chậm lại, Nguyệt Hà quay nhìn Hiểu Trúc nói:

- Trúc đệ, ân oán cá nhân nhất thời hãy để sau, bây giờ tẩu tẩu muốn trước tiên lão ta phải giao phó võ công mật đồ ra đã.

Vương Đức hiển nhiên thừa biết Nguyệt Hà lấy cớ này để thay Hiếu Trúc ra tay vì nghĩ rằng Hiếu Trúc không phải là địch thủ của Đoạn Hồn Chuồng trong lòng lão ta bất giác cười thầm đắc ý.

Thực ra người mà lão ta sợ nhất không phải là Tăng Nguyệt Hà mà cũng không phải Lạc Thiết Ngưu, mà chính là Phương Hiếu Trúc người mà Nguyệt Hà đã lo hã.

Lời này của Tăng Nguyệt Hà chính là hợp với tâm ý của lão ta, đương thời làm lão ta bật nói:

- Võ công tuyệt học mật đồ gì?

Mặt phẫn của Tăng Nguyệt Hà bỗng lạnh lại nói:

- Đừng làm ngơ! Chẳng lẽ ngươi không nghe câu nói vừa rồi của Huyền Y Tiên Nương!

Vương Đức cố làm ra vẻ ngạc nhiên một hồi rồi bỗng nhiên cười lên khanh khách nói:

- Các ngươi đã bị ả ta lừa rồi!

Lão ta nhìn thấy Tăng Nguyệt Hà cười nhạt nhưng vẫn không nao lòng nói:

- Không sai! Ta xác thực là có kỳ thư bí kíp Xích Khí Đồng Quy nhưng vừa rồi ta đã đem nó tặng cho Huyền Y Tiên Nương để đổi lấy sự tự do.

Lời này quả là không phải không có lý khiến Nguyệt Hà bất giác trong lòng khó xử bèn đứng trầm ngâm một hồi.

Lạc Thiết Ngưu từ đầu đến giờ chỉ đứng chăm chăm ở hẻm núi lắng nghe, nhân vì lão ta giao tình với Huyền Y Tiên Nương cũng không tồi. Nên lần này nghe Vương Đức nói vậy nhin không nổi bỗng nhiên nhảy đến nói:

- Phu nhân! Chớ nghe lời quỷ quyệt của hấn ta!

Vương Đức “Hừ...” một tiếng lạnh lùng nói:

- Không như thế thì làm sao ả ta chịu để ta rời Phương phủ!

Lạc Thiết Ngưu bị nói trở như vậy không biết nói sao đành im miệng.

Vương Đức được đà tấn công thêm:

- Nếu không gấp truy theo e rằng không kịp.

Tăng Nguyệt Hà ánh mắt bỗng quắc lên nhìn chăm chăm vào Vương Đức bức bách nói:

- Huyền Y Tiên Nương như thực thủ đắc há lại dám bỏ đi, chẳng phải như vậy là tìm thấy phiến hà sao?

Vương Đức thực là không hổ thẹn với biệt danh Ngô Dụng, vừa nghe xong tức tốc đáp ngay:

- Đây gọi là “ác nhân tiên cáo trạng” chẳng lẽ đạo lý này phu nhân không hiểu sao?

Lão ta đáp lưu loát không hề do dự, thần sắc điềm nhiên không tưởng, khiến người ta khó có thể mà không tin lời lão ta.

Phương Hiểu Trúc nãy giờ nghe nói đến mật kíp kỳ thư Xích Khí Đồng Quy chính là kỳ thư đã bị thất lạc tại Thúy Vi đảo trong lòng ngạc nhiên. Không hiểu sao bỗng chốc nó lại xuất hiện ở đây? Trong lòng đã ngầm quyết tâm truy đoạt lại đúng theo lời phó thác của Dương Sát Lý Thiếu Thần nhưng lúc này có mặt Nguyệt Hà nên không muốn nó lọt vào mắt của cô ta, vì một khi mà cô ta đoạt được nó thì khả năng thu hồi lại khó gấp nhiều lần khi nó nằm trong tay Vương Đức.

Bởi vậy cũng chưa biết phải làm sao, lúc này chàng ta chỉ còn cách đứng nhìn một cách bàng quan chờ xem diễn tiến tình hình ra sao.

Tăng Nguyệt Hà trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng cao đầu quả quyết nói:

- Vương Đức, ta khuyên ngươi không nên bỏ phí tâm cơ nữa! Ta có thể đánh cá với ngươi cuốn kỳ thư Xích Khí Đồng Quy đó hiện tại đang nằm trong người ngươi.!

Vương Đức nghe xong trong lòng chấn động, bất giác thoái lùi một bước lớn!

Chỉ cần nhìn thấy một bước thoái lùi vô ý này cũng đủ hiển lộ rõ tất cả mọi chuyện.

Tăng Nguyệt Hà nhìn thấy hiện trạng cười nhạt nói:

- Ngươi có gan để Lạc huynh xét không?

Vô Trường Hạng Dục Lạc Thiết Ngưu vừa nghe xong nhìn Vương Đức nói:

- Tính Vương kia! Lão tử nếu không moi ra Xích Khí Đồng Quy trên người ngươi từ nay về sau không còn gọi ta là Lạc Thiết Ngưu nữa.

Nói rồi cử bộ xông đến bên người Vương Đức.

Vương Đức thừa biết rõ tình thế lúc này chớ nói đánh không lại đối phương mà đến chuyện đào tẩu thật là cũng vô phương.

Bấy giờ, thấy Lạc Thiết Ngưu đột nhiên xông đến lão ta bất giác thoái lùi mấy bước nghĩ nhanh trong đầu: “Nếu hy sinh cuốn Xích Khí Đồng Quy này vẫn còn hai cuốn kỳ thư kia... vẫn là “bất thất hoàn toàn thượng sách chi kế”. Tuy nhiên duy nhất một điều vẫn còn làm cho lão ta phải loạn tâm chính là gã tiểu tử Phương Hiểu Trúc đang đứng trầm lặng nhìn chằm... ta, không biết chàng ta có phát hiện ra toàn bộ số sách đã bị mất không!

Thế nhưng vào lúc này tình thế đã quá bức bách không cho phép lão ta “đa tư hậu lự” bởi vậy đành cắn răng thò tay vào sâu trong áo lấy cuốn kỳ thư ra đưa cao lên, đồng thời cố trấn tĩnh lại cười “ha ha...” nói:

- Phu nhân thật là người trời! Tại hạ xin lĩnh mệnh! Kỳ thư đây, chẳng qua là...

Đột nhiên Phương Hiểu Trúc cười lên khanh khách, đôi mày rậm nhíu lại hai luồng tinh quang quét lên mặt lão ta, Vương Đức trong đầu chấn động, ngậm than: “Hồngбет rồi!”.

Nào biết được sau khi Phương Hiểu Trúc cười xong, lại quay mặt nhìn lơ đãng đi nơi khác làm như chỉ là vô tình cao hứng mà cười thôi.

Tăng Nguyệt Hà không để ý đến thái độ khó hiểu đó của Hiểu Trúc, lúc này tâm trí và ánh mắt của cô ta đang tập trung vào cuốn mật kíp trong tay Vương Đức, trong lòng chỉ muốn nắm được trong tay ngay.

Tăng Nguyệt Hà bỗng ngử khí ôn hòa nói:

- Vương tiên bối chỉ cần lão giao Xích Khí Đồng Quy hôm nay quyết không làm khó dễ lão nữa, vả lại Tứ tú trang luôn coi lão tiên bối vẫn là thượng khách!

Vương Đức thấy tình thế có chiều hướng khả quan. Đôi nhãn châu chuyển động nhìn Hiểu Trúc nhẹ giọng nói:

- Tứ tú trang chủ ý thế nào?

Phương Hiểu Trúc trong lòng cũng khắp khởi nhưng vẫn làm vẻ ngơ ngác nói:

- Tứ tú trang chẳng lẽ lại có hai ý bất đồng nhau sao!

Tăng Nguyệt Hà nhìn thấy Phương Hiểu Trúc tỏ ý đồng tình, ánh mắt tán thưởng đưa nhìn Hiểu Trúc.

Vương Đức vừa nghe Hiếu Trúc nói như vậy bèn nói lớn:

- Phu nhân xin nhận lấy!

Dứt lời lão ta vung tay một cái cuốn sách theo đà vọt đi.

Lại nói lúc này, Vương Đức đứng cách Tăng Nguyệt Hà ngoài hai trượng, lúc lão ta ném sách đi đã vận kinh lực nên cuốn sách vút đi rất nhanh “Vèo...” một cái đã thấy đến trước mặt Nguyệt Hà, nàng ta cũng vội đưa tay ra đón lấy cự ly giữa cuốn sách và tay nàng chỉ còn chừng một tấc. Đột nhiên một luồng kinh phong cuốn tới, thảo mộc một phen nghiêng ngả, cuốn kỳ thư cũng bị cuốn theo tốc độ bỗng tăng nhanh lên bay về phía hẻm núi. Rồi cuối cùng rơi vào tay một người mặt bịt chiếc khăn.

Điều này nói ra thì thấy lâu nhưng kỳ thực chỉ xảy ra trong khoảnh khắc nháy mắt đến nỗi những người hiện diện đều bất ngờ đứng sững.

Người này đến nay, tuyệt không hề một ai trong bọn họ hay biết cũng đủ thấy công phu hỏa hầu không phải tầm thường, tuyệt trong bọn họ đang hiện trường khó có ai bì kịp.

Người kinh dị nhất vẫn là Nguyệt Hà, báu vật đã đến tay bỗng nhiên biến mất, nàng đứng sững sờ một lúc rồi trong lòng bất cam trấn tĩnh trở lại, nhún mình lao về phía người bịt mặt... trảo vung ra nhằm vai người ấy chộp vào.

Người bịt mặt trước thế trảo bổ vào mình mãnh liệt như thế mà coi như không, người đứng yên bất động tịnh không hề có một thái độ gì... ra chuẩn bị ứng phó.

Tình thế này quả thực là đáng kinh dị.... bằng vào công lực của Nguyệt Hà mà đánh thế trảo này nếu trúng vào vai người kia... xương cốt bể vụn như chơi.

Nhưng sự tình lại biến ảo kỳ lạ khi trảo kinh Nguyệt Hà sắp chộp trúng vai người đó bỗng nhiên Nguyệt Hà “Á..” lên một tiếng tràn đầy sự kinh hãi, rồi cả người ngay lập tức thoái lùi về sau.

Người bịt mặt cười lạnh nhạt nói:

- Mọi người đều sợ danh tiếng của Thiết Tâm Tú Sĩ nhưng ngược lại đụng đến ta thì chỉ tự tìm lấy sự không vui mà thôi. Người là cái gì chẳng lẽ không tự biết rõ hay sao?

Tăng Nguyệt Hà nghe người này nói như vậy hàm chứa ẩn ý trong lòng bất giác cảnh giới, đứng im lại chưa biết phải xử trí thế nào!

Lời người bịt mặt này không những làm Nguyệt Hà kinh ngạc mà đồng thời cũng dấy lên trong đầu Hiếu Trúc một ký ức. Chàng ta thầm nghĩ trong lòng: “quyết đúng là cô ta?”

Người bịt mặt không đợi Nguyệt Hà có phản ứng nào thêm, thân hình chuyển động nháy mắt cả người đã biến mất sau trái núi, từ xa chỉ còn nghe vọng lại:

- Bằng vào công lực hỏa hầu của ngươi như vậy mà đã muốn độc bá nhất phương sao! Hừ!

Phương Hiếu Trúc lúc này nhẫn nại không nổi, nhú mào lên nhìn Nguyệt Hà nói:

- Tẩu tẩu, kỳ thư Xích Khí Đồng Quy há lại chịu để người ta đoạt mất sao?

Dứt lời liền nhún mình vọt theo người ấy như một mũi tên.

Tăng Nguyệt Hà lúc này chưa kịp phản ứng thì Hiếu Trúc đã phóng đi bèn quay đầu lại thì Vương Đức cũng không còn thấy đâu.

Không biết Nguyệt Hà tính sao, không truy đuổi theo cả hai người kia chỉ nhìn Lạc Thiết Ngưu nói:

- Lạc tiên bối, Trúc nhi trẻ người non dạ e rằng gặp sơ suất, xin tiên bối nhanh theo bảo hộ giúp một phen.

Lạc Thiết Ngưu ứng thanh nói:

- Phu nhân an tâm, lão phu sẽ tận lực bảo quản Tứ trang chủ.

Nói xong nhún mình vọt theo hướng Hiếu Trúc vừa đi.

Tăng Nguyệt Hà thần sắc phờ phạc mệt mỏi, thở dài một hơi rồi lặng lẽ độc hành trở lại gia phủ.

Phương Hiếu Trúc lúc đầu mới cử bộ thì còn chậm, chỉ sử dụng thân pháp phổ thông. Nhưng khi đã khuất sau hẻm núi mới bắt đầu vận toàn lực thi triển tuyệt học thặng thừa khinh công, cả người xoẹt nhanh như một vệt sáng, khiến người ta không thể nhìn thấy rõ nhân ảnh!

Chỉ trong một hơi thở đã ra xa ngoài mười dặm, thế nhưng tuy chàng đuổi theo cấp kỳ như vậy và cố vận nhãn lực thính quan mà vẫn không hề phát hiện ra tung tích của người ấy.

Càng đuổi theo sự hoài nghi trong lòng Hiếu Trúc càng tăng lên chàng tự nghĩ rằng với khinh công thân pháp vừa rồi đã thi triển một thời gian lâu như vậy

quyết không thể đuổi kịp người kia! Bất giác chàng dừng chân lại định quay trở lui tầm xét.

Đúng lúc ấy đột nhiên bên tai nghe một giọng cười lạnh lãnh vọng lại, giọng cười này vừa lọt vào tai Hiểu Trúc chàng đã nhận ra ngay người ấy, chàng hơi ngỡ ngàng một khắc rồi buột miệng gọi lên:

- Thanh tử tử!

Nhún mình một cái, cả người vọt đi về hướng phát ra tiếng cười.

Nháy mắt đã đứng trước mặt người bịt mặt kia, thật không ngờ được người bịt mặt kia đứng trước mặt Hiểu Trúc mà coi chàng như không giọng lạnh lùng nói:

- Ai là Thanh tử tử của ngươi?

Phương Hiểu Trúc nghe xong cả người đứng sững, mặt bỗng chốc ửng hồng, ấp úng nói:

- Thế thì tôn nương là ai?... Quả thực là giọng nói, giọng cười của tôn nương rất giống với một vị bằng hữu tại hạ, bởi vậy tại hạ nhất thời ngộ nhận ngỡ mong tôn nương lượng thứ.

Người bịt mặt “Hừ...” một tiếng lạnh lùng nói:

- Nghe nói Tứ Tú Trang dưới sự chấn hưng của Tăng Nguyệt Hà chưa đầy ba năm mà đã danh chấn giang hồ, uy vũ võ lâm. Không ngờ hôm nay hội kiến chỉ là có thể tại hạ được khai nhãn.

Hiểu Trúc vừa phát giác đối phương không phải là Trần Thanh trong lòng cảm thấy thất vọng, lúc này bị người bịt mặt nói mấy câu cũng đành nhẫn nhịn, nhưng vẫn nói ra mục đích của mình:

- Túc hạ cao minh, quyết không phải là người nhìn thấy bảo vật động tâm, xin hãy giao lại kỳ thư cho tại hạ!

Người bịt mặt vẫn một giọng lạnh lùng nói:

- Thanh niên tráng kiện mà làm những việc sai trái như vậy há không thấy hổ thẹn!

Hiểu Trúc nghe đến đây trong lòng hơi tức giận nói:

- Tại hạ thấu hiểu thất vật có thể gọi là việc làm đáng hổ thẹn sao!

Người kia “Hừ...” một tiếng lạnh giọng nói tiếp:

- Xích Khí Đồng Quy là của người ư? Nói thật dễ nghe, có thể đoạt được của người khác nhưng với ta thì đã lắm!

Hiếu Trúc trong đầu chấn động mạnh, trong đầu người này biết rõ lai lịch của Xích Khí Đồng Quy tại sao khi đến cũng thần bí mà khi đi cũng nhanh không tưởng nếu đã vậy muốn đoạt nó thì cần gì phải cười lên tự lộ mình ra khi ta đuổi đến đây? Hiển nhiên trong chuyện này hẳn là có ẩn tình gì đây... Hiếu Trúc đứng bần thần suy nghĩ một hồi lâu đến xuất thần...

Người bịt mặt nhìn thấy Hiếu Trúc đứng thất thần trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên nỗi u uất! Đột nhiên thò tay lấy cuốn Xích Khí Đồng Quy ra rồi đưa về phía Hiếu Trúc lại giọng nói:

- Năm lấy!

Thật là hết sức kỳ dị trước những hành động này của người bịt mặt, Hiếu Trúc trong đầu càng nghi ngờ nhiều hơn, thốt nhiên thân tâm lướt qua một ý nghĩ, bèn tiến lên một bước lên một bước... người bịt mặt rồi đưa tay ra đón lấy cuốn kỳ thư. Khi tay chàng vừa chạm cuốn sách đột nhiên nhanh như cắt phóng tay lên giật phắt lấy chiếc khăn che mặt của người ấy!

Thật là hành động xuất quỷ nhập thần làm người kia không kịp phản ứng, đứng ngớ người ra miệng “ Á...” lên một tiếng thất thanh! Một khuôn mặt diễm lệ xinh đẹp tuyệt thế lộ ra, hai má ửng hồng đôi mắt hoảng hốt, đứng yên bất động.

Phương Hiếu Trúc hết sức kích động gọi tên lên:

- Thanh tỷ tỷ!... Tỷ tỷ tại sao không nhận ra đệ?

Trầm Thanh ngược mắt lên trời cười khổ nói:

- Trúc đệ của ta ba năm về trước là một thiếu niên chí hướng chính trực, dũng khí kiên cường, tính cách anh hùng! Còn người bây giờ một kẻ xưng hùng nhất phương uy hiếp hắc bạch lưỡng đạo, là Tứ trang chủ của Tứ Tú Trang ta làm sao mà nhận được chứ?

Phương Hiếu Trúc bấy giờ nghe xong hiểu hết mọi chuyện, biết cô ta đã thất vọng về chàng, hiển nhiên điều đó cũng đúng thôi, Phương Hiếu Trúc trấn tĩnh lại nói:

- Tiểu đệ tuy là nhìn không giống trước nhưng cũng không giống loại người mà Thanh tỷ vừa nói ra!... Ba năm lưu lạc giang hồ tiểu đệ vừa mới trở lại gia phủ hôm qua, danh hiệu Tứ trang chủ Tứ Tú Trang chính không phải là tiểu đệ tự đặt ra!

Trầm Thanh ngạc nhiên nói:

- Sao? Ba năm vừa rồi ngươi tuyệt không về nhà ư?

Phương Hiểu Trúc gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Trầm Thanh nói tiếp:

- Vậy thì ba năm qua ngươi ở đâu?

Hiểu Trúc trong lòng rất mẩn mộ và tin tưởng Trầm Thanh nhưng với truyện võ nghệ tuyệt học của chàng thì không tiện nói ra, nên lúc này thật là khó xử! Thần tình lộ ra vẻ không tự nhiên đứng yên lặng không nói được gì!

Trầm Thanh nghi hoặc nói:

- Đại trượng phu hành sự chính trực có gì mà không dám nói với người khác chứ?

Phương Hiểu Trúc thần tình bối rối, cúi đầu nói nhỏ:

- Thanh tử tử...

Chỉ nói được mấy tiếng rồi im bặt, không biết phải nói sao!

Trầm Thanh là người thông minh tuyệt thế hiển nhiên nhìn ra Hiểu Trúc hẳn có tâm sự trắc ẩn khó nói ra những tâm lý này đối với song thân phụ mẫu nhiều khi còn không thể thổ lộ huống là... Vả lại, nàng đối với Hiểu Trúc có những ý đồng cảm và quyết Hiểu Trúc không thể là loại người mặt hạng hành động dè dặt, nên lúc này nhìn thấy Hiểu Trúc đang trong tình thế như vậy cũng không muốn làm khó, bèn nở một nụ cười đưa mắt nhìn Hiểu Trúc nói:

- Kỳ nhiên đã như vậy không nói được thôi! Chỉ cần ngươi phải biết giữ mình thì ta yên tâm.

Phương Hiểu Trúc nhìn thấy Trầm Thanh đối xử tốt với mình như vậy trong lòng rung động, ngừng đầu nhìn nàng nói:

- Trong ba năm vừa qua, tiểu đệ được lão tiên bối xếp đặt, tu luyện võ công.

Trầm Thanh bỗng “A. .” lên một tiếng nói:

- Đúng rồi ta quên hỏi ngươi là người được Phiêu Hương Hộ Pháp trong Nhất Đắc Tập ở đâu?

Lần này kinh ngạc lại chuyển qua Hiểu Trúc, chàng vội vàng nói:

- Thanh tử tử! Tử tử làm sao mà biết được Nhất Đắc Tập.

Vừa hỏi song không đợi Trầm Thanh lời chàng nói tiếp;

- Tiểu đệ đúng là ba năm vừa qua có luyện tự thành võ công trong Nhất Đắc Tập.

Trầm Thanh ánh mắt sáng lên vui mừng nói:

- Nguyên là Trúc đệ!

Phượng Hiểu Trúc nghe Trầm Thanh tỏ ý đối với việc hành tu luyện võ nghệ ở hoang đảo biết rõ ràng, bất giác trong lòng cả kinh không biết vị hiền tử ngọc diện như hoa dung nhan tuyệt thế này là ai bèn buột miệng hỏi:

- Tử tử! Nói cho cùng tử tử là ai?

- o O o -